

Kopogós hideg volt. Reggel fél nyolc felé járhatott az idő. A gyerekek most szállingóztak iskolába. Ahogy kipillantottam a jól fűtött irodából, egy kislányra lettem figyelmes, aki épp akkor érkezett az anyjával. A gyermek eléggé lengén volt felöltöztetve, a térdig érő gyűrött szoknyácska alatt csak egy vékony, lyuk hátán lyuk harisnyanadrágot viselt.

Igaz, az anyjának sem lehetett melege abban a szakadtpántú szandászerűségben, melyhez ríkító zöld térdzoknit húzott. És a tarka nyári ing fölött kabát helyett csak valami könnyű pulóvert viseltek, a sál és a sapka pedig – hogy már a kesztyűről ne is beszéljünk – természetesen mindkettőről hiányzott.

Az irodám mellett van egy raktár, amely már egy ideje olyan, mint egy használsruha-üzlet. Az ismerőeim tudják, semmit sem szabad kidobni, én mindennek, még a legdivatjamúltabb ruhaneműnek is találok új gazdát. Most is mindjárt kapcsoltam: magamhoz vettem a kulcsot, és elindultam, hogy az anyának és gyermekének mind méretre, mind pedig színre megfelelő ruhadarabokat válasszak ki a készletből.

Hamarosan sikerült is összeválogatnom számukra egy szerényebb ruhatárra való téli holmit, de amikor kikeveredtem a raktárból, az asszony már nem volt sehol. No de hát különben is tudtam, a gyerekek előtt hiába is próbálnám rátukmálni, hiszen a romáknál nincs szokásban az ajándékozás, és egy paraszttól nyilvánosan talán még inkább szégyellne ajándékot elfogadni. Meg kell hát várnom a megfelelő alkalmat, gondoltam. Valami azonban azt súgta, nem kell sokáig várnom.

Rengeteg mindent elosztogattam az utóbbi években, az ingyenruha-raktárnak valószínűleg híre mehetett már a péroban, s még az sem kizárt, az asszony titkon számol is ezzel a lehetőséggel, s próbálja majd úgy intézni a dolgot, hogy négyszemközt lehessünk. A kiválasztott ruhákat és cipőket reklámszatyrokba pakoltam hát bele – még arra is ügyeltem, hogy a szatyrok nehogy átlátszóak legyenek –, és elindultam az első órára.

Az anya a nagyszünetre vissza is érkezett. Valami intéznivalója van, magyarázta, ami miatt nem tudna időben visszajönni a kislányért, így inkább már most magával vinné. – Meg osztán, tuggya, ez a nagy hideg is! – tette hozzá rosszul palástolt várakozással a szemében.

– Tessék velem jönni az irodába – szóltam neki halkan, miközben körbepillantottam a gyerekektől zsúfolt folyosón. Az asszony szó nélkül követett. – Ezt a ruhát adja a gyerekre, ezt meg vegye magára, és menjenek, nem kell beköszönni az osztályba, úgy senki sem fogja

észrevenni.

Később, amikor újabb rájuk való ruhadarabokhoz jutottam, még meg is toldottam az ajándékot. Valóban hideg idők jártak. Eltelt néhány hét, és már majdnem meg is feledkeztem az ajándékozásról. Aznap éppen névnapom volt. Nem esett szó róla az osztályban. Egyszer csak jött az anya a gyermekéért. Felfigyeltem rá, hogy mindketten a tőlem kapott meleg ruhákba voltak felöltözködve. Pedig a fagyás akkorra már megszűnt, sőt az évszaknak megfelelő átlaghőmérséklettől kissé talán melegebb is volt. És most, visszagondolva, úgy rémlett, az utóbbi napokban már ők is félretették az ajándékba kapott nagykabátokat. De nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget ennek a túlöltözködésnek.

Elbúcsúztak, és elmentek, de egy percre rá az asszony visszaszaladt, hogy valamit még elfelejtett, ugorjak már ki vele az udvarra. Amikor kiléptem az ajtón, elém toppant a kislány, és a kezében tartott csomaggal felköszöntött.

– Ne csináljon ilyet, nem fogadom el! – mondtam az asszonynak megilletődve, egyszersmind kicsit bosszúsan, hogy költségbe verték magukat miattam. – Nem került pénzembe, a saját kezemmel csinátam. Nézze meg! Egy asszonytő tanútam a kórházba. Most fejeztem be, magának készűt – mondta mélyen a szemembe nézve. Aztán egy kis szünet után kissé tétovázva folytatta: – Tuggya, hímezni is parasztasszonytól tanútam. Meg ajándékozni is... – tette még hozzá bólogatva, majd kézen fogta a kislányt, és kiléptek a kapun.

A kislány még visszamosolygott rám az utcáról. Én meg álltam ott az ajtóban, mint akinek gyökeret vert a lába. Úgy éreztem, most talán valami bennük is gyökeret vert, valami, amitől egyszer könnyebb lesz a romák és a „parasztok” együttélése.